

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci v právní věci žalobkyně: **Alfmeier CZ s.r.o.**, IČ 26167492, sídlem Podnikatelská 1136/16, Plzeň - Skvrňany, zastoupená JUDr. Karlem Vodičkou, LL.M., advokátem, sídlem Kyjevská 1228/77, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. října 2017, č. j. MZP/2017/520/289, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. června 2018, č. j. 11 A 223/2017 - 56,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. června 2018, č. j. 11 A 223/2017 - 56, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 23. listopadu 2016 provedla Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Plzeň (dále jen „ČIŽP“) u žalobkyně kontrolu nakládání s odpady a obaly. Zjistila, že žalobkyně předává veškeré odpady společnosti ELIOD Servis s.r.o. (dále jen „ELIOD“). Tato společnost však odpady nezpracovává, pouze je shromažďuje a předává dalším subjektům. Žalobkyně uvedla, že využití obalů, ve kterých dováží komponenty pro výrobu, zajišťuje společnost ELIOD a žalobkyně je nesleduje. Doložila prohlášení společnosti ELIOD za rok 2014 a 2015, že odpady z obalů jsou dále využívány. Toto prohlášení vyhodnotila ČIŽP jako pravdivé, nepovažovala je však za relevantní důkaz o tom, že žalobkyně zajistila splnění svých povinností podle § 12 odst. 1 zákona č. 477/2001

Sb., o obalech a o změně některých zákonů (zákon o obalech), ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobkyně podala proti kontrolním zjištěním ČIŽP námitky. Popsala, které společnosti přebírají její odpad od společnosti ELIOD (šlo o společnosti EKO-SEPAR s.r.o., MATEO PACKING s.r.o., Marius Pedersen a.s. a IGRO s.r.o.) a předložila jejich čestná prohlášení.

[3] ČIŽP následně příkazem rozhodla, že se žalobkyně dopustila správních deliktů podle § 44 odst. 2 písm. h) a k) zákona o obalech. Žalobkyně proti tomuto příkazu podala odpor. V rámci správního řízení namítala nedostatečné skutkové vymezení správních deliktů a navrhla doplnit dokazování o vyjádření společností ELIOD, EKO-SEPAR, MATEO PACKING, Marius Pedersen a IGRO.

[4] Dne 9. února 2017 ČIŽP rozhodla, že se žalobkyně dopustila správních deliktů podle již citovaných ustanovení zákona o obalech a uložila jí pokutu ve výši 300 000 Kč. Žalovaný toto rozhodnutí k odvolání žalobkyně zrušil, věc vrátil ČIŽP k vydání nového rozhodnutí a zavázal ji k opravě výroku rozhodnutí a k doplnění odůvodnění výše sankce.

[5] Rozhodnutím ze dne 19. června 2017 č. j. ČIŽP/43/OOH/SR01/1615266.008/17/ZKN uložila ČIŽP žalobkyni pokutu ve výši 150 000 Kč za správní delikty podle § 44 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 12 odst. 1 zákona o obalech (žalobkyně nezajistila využití odpadů z obalů výrobků, které uvedla na trh v České republice, v rozsahu stanoveném zákonem) a podle § 44 odst. 2 písm. k) ve spojení s § 15 odst. 1 písm. c) zákona o obalech (žalobkyně jako osoba, na kterou se vztahuje povinnost zapsat se do Seznamu osob, které jsou nositeli povinnosti zpětného odběru nebo využití odpadu z obalů, neprokázala pravdivost údajů uvedených ve výkazech o obalech a odpadech za roky 2014 a 2015).

[6] Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ČIŽP zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví.

[7] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozhodnutí žalovaného v záhlaví označeným rozsudkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud konstatoval, že žalovaný nijak nezdůvodnil, proč nevyslechl žalobkyní navrhované svědky, a zavázal žalovaného opětovně rozhodnout o důkazním návrhu žalobkyně a případně přezkoumatelně odůvodnit, proč mu nevyhověl. Další žalobní námitky vyhodnotil městský soud jako nedůvodné.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Namítal, že tomu, proč neprovedl žalobkyní navržené důkazy, se věnoval na straně 8 svého rozhodnutí. Stěžovatel se přiklonil k závěru, že tyto výslechy nejsou pro objasnění skutkového stavu nezbytné. Vycházel především z toho, že společnosti, které žalobkyně navrhovala vyslechnout, zpracovávaly odpad i od dalších původců. Stěžovatel dovozuje, že po několikerém předání a smísení odpadu žalobkyně s odpady jiných

původců by navržení svědci již nebyli schopni odlišit odpad žalobkyně od dalších a nebyly by schopni poskytnout spolehlivé informace o jeho využití. Takové odůvodnění považuje stěžovatel za zcela dostatečné vzhledem k tomu, co vyšlo ve správním řízení najevo.

[9] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěrem městského soudu, že závěr stěžovatele o nedůvodnosti návrhu na doplnění dokazování ve správním řízení nebyl dostatečně odůvodněn. Zdůraznila, že rozhodnutí stěžovatele spadá do oblasti správního trestání, nicméně ve správním řízení nebyl proveden jediný důkaz v její prospěch, což odporuje článku 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel též porušil svou povinnost zjistit i bez návrhu všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně.

[10] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalobkyně na vědomí žalovanému, který k němu již nepodal repliku.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[12] Městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného jen proto, že v něm dle jeho názoru chybělo vypořádání se s důkazními návrhy žalobkyně. Nejvyšší správní soud ovšem zjistil, že tento závěr neodpovídá obsahu žalobou napadených rozhodnutí. Již ČIŽP (stručně) uvedla, že *„účastníkem řízení navrhované vyjádření právnických osob, které s obalovými odpady, jejichž původcem je účastník řízení, nakládaly, či výslech jejich zástupců, není pro objasnění skutkové podstaty účastníkovi řízení vytýkaných porušení zákona nezbytné. Způsob nakládání s odpady je dohledatelný dálkovým přístupem z webových stránek MŽP*“ (první odstavec na straně 11 prvostupňového rozhodnutí). Stejně tak žalovaný nepovažoval výslechy zástupců těchto společností za nutné z toho důvodu, že by nepřinesly žádné nové informace. Popsal způsob, jakým si tyto osoby odpady od žalobkyně i od dalších osob přebíraly, a uvedl, že *„po několikerém předání, smíšení odpadů s odpady od jiných původců a po případné úpravě již tyto oprávněné osoby nebudou schopny rozlišit odpady jednotlivých původců a dát spolehlivé údaje o jejich případném využití. […] inspekce v napadeném rozhodnutí jasně a srozumitelně popsala, jakým konkrétním jednáním odvolatel prokazatelně porušil povinnosti stanovené mu zákonem, nelze tedy hovořit o jednostranném tvrzení inspekce. Nové důkazy odvolatel po výzvě inspekce nepředložil. Ministerstvo je toho názoru, že inspekce vycházela z konkrétních zjištění, která odvolatel nijak nevyvrátil, o zjištěném stavu neměla pochybnosti, a nebyla tak v rozporu s ustanovením § 3 SŘ*“ (strana 8 rozhodnutí žalovaného).

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z uvedeného vyplývá, že městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro vadu, kterou toto rozhodnutí netrpí, což činí rozsudek městského soudu nezákonným. Kasační stížnost žalovaného je tedy důvodná, a proto Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4

soudního řádu správního). To znamená, že v rámci žalobních bodů posoudí důvody, pro něž stěžovatel nevyhověl důkazním návrhům žalobkyně.

[14] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta prvá soudního řádu správního).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda

senátu